

ΜΕΓΑΛΟ ΑΡΧΕΙΟ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΔΙΑΓΡΑΨΤΕ

Δεν σε χωράει η μνήμη πια.
Λαμβάνω προειδοποιήσεις:
“πολύ μεγάλο αρχείο
θα πρέπει να διαγράψετε
κάτι.”

Αδύνατον.
τέσσερα χρόνια
πρόσθετη μνήμη
έβαλα.
Κάποιο λάθος
θα’χει γίνει.

Απευθύνθηκα
στις κεντρικές αναμνήσεις.
“όλο θυμάσαι
αυτό φταίει.
Μας πολλαπλασιάζεις.
Διάγραψε ή βάλε μνήμη”
μου είπαν.

Να βάλω μνήμη καλύτερα.
Μπορεί να χρειαστώ
καμιά ανάμνηση.
Η πραγματικότητα
διανύει
δύσκολες εποχές.
Είναι κάτι βράδια
που δεν παίζει τίποτα
και μ’αναγκάζει

να την κλείνω

Φυσάει μια μολυβιά
στη πλατεία
κάτι θα θέλει ο αέρας
να υπογραμμίσει

Απ' το μισάνοιχτο παράθυρο
του συνοικιακού καφενείου
ξεγλιστρά
κατάκοπος ο βόμβος της τηλεόρασης
Κυριακή βράδυ
έχει ματς
κάποιος θα πρέπει πάλι
να νικήσει.

‘‘χάνει την ελπίδα καθαρά
Μπαίνουμε στο τελευταίο τέταρτο
Του αγώνα’’

Βαδίζουμε μαζί ,ως τη γωνία

Τα βήματα,επιθετικά
μου κλωτσούν τα πόδια
‘‘και το τρένο σφυρίζει τη λήξη
το αποκάρωμα
δεν θα διαρκέσει για πολύ
γίνονται προσπάθειες
να εκκενωθεί ο χώρος

Μα ο χώρος πάντα κενός ήταν.

Φυσάει μια μολυβιά
στην πλατεία
και την πλάτη σου
μ' αυτό το ισόπαλο
ανικανοποίητο
γκρι
μεσ' το σκοτάδι, υπογραμμίζει